

MARIANA MICHALSKÁ

STRETNEME SA V PEKLE!

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva sú vyhradené.
ISBN 978-80-560-0474-6

Mariana Michalská

Stretneme sa v pekle!

Technická spolupráca: Čengelová Mária, Kliment Marian
Vydalo: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia
Rok vydania: 2024

© Autorské práva vyhradené
ISBN 978-80-560-0474-6

Motto:

„Nikdy nevieš, kedy sa dostaneš na zlú cestu, ktorá ťa zavedie do pekla. Dôležité je na nej nezotrvať, ale vrátiť sa na tú správnu.“

autorka

Bosorky, čarodejnice, zlí duchovia, démoni... . Kto by o nich nepočul. Aj Magda roky počúvala, že by ju už dávno upálili, keby mali dôkazy. Pravdou bolo, že bola najkrajšia spomedzi všetkých dievčat v dedine. Plavé vlnité vlasy, hnedo-zelené oči, detská tvár, štíhli driek, postavu jej závideli všetky dievčatá. Nebolo mládenca, ktorý by sa za ňou neobzrel.

Rodičia jej dávno umreli, ale matka ju ešte ako dieťa zasvätila do bylinkárstva. Poznala liek takmer na všetko. Či už na boľavé brucho, hnáty, horúčky, dokonca neraz pomáhala ženám pri ťažkých pôrodoch. Nečudo, že sa chýr o nej dostal aj do uší hradného pána, ktorému pred časom ochorelo decko. Vystriedali sa u nich doktori z celej krajiny, ale všetci len hlavami krútili.

„Chlapcovi už nie je pomoci.“ - tak vravievali.

Až mu ktorýsi sluha pošepkal:

„V dedine žije sirota, Magda, volajú ju aj Krásna čarodejnica. Tá by vám mohla pomôcť, pane.“

Hradný pán sa zamyslel. Nemá čo stratiť, chlapča by umrelo tak či tak. Veď mu chradne pred očami.

„Dobre, Vojtech,“ - rozhodol napokon - „prived' ju!“

Ešte len vstúpila do komnaty, už zacítila smrteľný pach.

„Pán môj.“ - povedala, keď zazrela chlapcovu bledú a spotenú tvár.

„Dokážem vášmu synovi pomôcť.“

„Vážne?!“ - zaradoval sa pán.

„Ak ho zachrániš, splním ti všetko, čo si len zaželaš.“

„Nateraz nepotrebujem nič. Pomôžem vám aj bez peňazí. Ale až to budem potrebovať, prihlásim sa a pripomeniem vám sľub.“ - odvetila.

„Súhlasím.“ - povedal bez rozmýšľania.

Vidina záchrany života jediného syna bola pre neho dôležitejšia ako nejaké sľuby.

„Beriem vás za slovo, pane. A teraz všetci von! Sluhovia nech mi donesú horúcu vodu a do izby nesmie nikto vstúpiť. Dávate mi slovo, že za žiadnych okolností ma nikto nebude rušiť?“ - spýtala sa.

„Nebude. Postavím pred dvere hajdúchov, nikoho dnu nevpustia.

Dávam ti čestné slovo.“ - zaprisahal sa pán a vyduril všetkých von.

Onedlho sluhovia doniesli horúcu vodu a len čo opustili izbu, pred dvere sa postavili dvaja hajdúsi, ktorí nikoho dnu ani von nevpustili.

Magda sa zahľadela na zmrdované dieťa. Chlapec bol biely ako krieda, len líca blčali horúčkou.

„Neboj sa maličký, pomôžem ti.“ - povedala a pohladila ho jemne po mokrých vláskoch.

„Tvoj čas na odchod ešte nenastal.“

Po týchto slovách naliala horúcu vodu do misy, pridala do nej za dve hrste bylínok, čo si so sebou priniesla a postavila ju vedľa chlapcovej hlavy. Potom začala odriekať čudesné zaklínadlá. Celá izba sa razom rozžiarila a odniekiaľ sa začal ozývať šepot mnohých hlasov. Magda však neprestávala v odriekaní. Stála ako modla s dlaňami obrátenými dohora, očami zavretými a plavými vlasmi rozpustenými na chrbte. Odrazu sa ozvalo niekde silné zaburávanie hromu a chlapec otvoril oči.

„Mama.“ - zašepkal.

Magda sa usmiala a pozrela na to drobné telíčko v posteli.

„Už si v poriadku, chlapček môj maličký.“ - hladila ho po hlávke a chlapček natiahol k nej rúčky, aby ju objal.

Magda ho chvíľu kolísala v náručí, potom si ho odtiahla, pozrela mu do veľkých modrých očí.

„Nezabudni na mňa, chlapček.“

Potom vstala, podišla k dverám a poslala hajdúchov po hradného pána. Ten bol celý bez seba, keď videl svojho syna živého a zdravého sedieť na posteli, v ktorej preležal temer dva mesiace.

„Ďakujem ti, Magda. Som ti zaviazaný do konca života. Ja aj môj syn.“ - povedal vďačne a bolo vidieť, že mu odľahlo.

„Žite spokojne a šťastne, pán môj. Užívajte si života vy aj váš syn. Len nezabudnite na svoj sľub.“ - lúčila sa Magda a pobrala sa domov.

Pán za ňou pozeral ešte aj keď zmizla v tmavej chodbe.

„Nezabudnem. Nikdy.“ - zašepkal.

Lenže stalo sa to, čo by nikto netušil ani v zlom sne. Nieкто predsa len videl, čo Magda v izbe robila. Bol to závistlivý radca, ktorý dúfal, že syn hradného pána zomrie a dedičstvo pripadne jemu. Celý proces sledoval ukrytý v tajnej miestnosti cez obraz, v ktorom sa dali odtisnúť oči.

Len čo pán s chlapcom opustili izbu, aby ho dali trochu do poriadku a nachovali, rozbehol sa tento zradca za miestnym farárom a veľmi zoširoka mu rozpovedal, čo videl z tajnej skrýše. Farár mal už dávno spadnuté na mladé dievča. Závidel mu mladosť a šikovnosť, a keď ho navyše odmietla, keď sa jej dvoril, pozeral ju čo najskôr obviniť s čarodejníctva a dostať na hranicu. „Judáš“ mu teraz k tomu pomohol. „Bosorka!“ - zasyčal.

„Skončíš v pekle pri svojom pánovi!“

Zo zlým sluhom za chrbtom sa pod rúškom noci vydal za veliteľom inkvizície a v pozmenenej forme udal úbohé dievča za bosoráctvo.

Ešte v tú noc sa pred domom Magdy zjavila inkvizičná stráž, aby ju odviedla do väzenia, kde ju mali súdiť za čarodejníctvo a spolčenie sa s Diablom.

Keď Magda zazrela, ako ju obkľúčujú, stihla ešte povedať dievčaťu od susedov, ktoré jej pomáhalo, aby rýchlo bežala za hradným pánom a všetko mu rozpovedala.

Ledva že Juditka ušla cez komorové okno, už do izby vtrhli strážne, zmlátili ju a vliekli za sebou do hradného väzenia, kde si ju prevzal do parády kat. Úbohé dievča nadarmo plakalo a prosilo. Nadarmo vravelo, že ona s Diablom nemá nič, že všetko čo robí, jej dáva príroda. Nič nepomáhalo. Dievčinu mlátili, vytrhávali jej kúsky mäsa žeravými kliešťami, opaľovali ju ohňom a posmievali sa jej, že by ju to ani nemalo bolieť, keď je bosorka. Chuderka, ani dýchať od bolesti už nevládala... .

Modlila sa len, aby to Juditka stihla k hradnému pánovi včas.

A ona to stihla. Dobešla k nemu práve vtedy, keď sa už chcel uložiť na odpočinok.

„Hradný pán! Magda vás volá! Pre živého Boha, pomôžte jej!“ - a dievča jedným dychom rozpovedala, čo sa stalo jej priateľke.

Hradný pán najprv zvrátil obočie, potom očervenel od zlosti.

„Ten podliak! Mal som ho dávno vyhodiť! Neboj sa Juditka, pomôžem jej.“

Chvatom sa začal obliekať a modlil sa, aby stihol dôjsť skôr, než ju umučia. Nadával sám na seba, že nebol prezieravejší a vystavil dievča takému nebezpečenstvu. Ale kto mohol tušiť, že práve v jeho domácnosti sa ukrýva „Judáš“ akému páru nebolo. Vzal si zo sebou dvoch hajdúchov a s Juditkou za päťami sa ponáhlal do podzemia. Už zďaleka počul tlmené vzlykanie a výkriky mučeného človeka. Až mu mráz po chrbte chodil. Sviniar! Toto mi draho zaplatíš! Dobehnúť stihol, ale dievča už nezachránil. Hajdúsi spacifikovali tyranov, zatiaľ čo pán zvesil utýrané dievča. Bolo zmenené na nepoznanie. Krásne vlasy jej na viacerých miestach chýbali, tvár dorezaná, na štíhlom tele vytrhané kusy mäsa... . Stiahol ju k sebe do náručia a horko zaplakal.

„Nezachránil som ťa, moja krásna čarodejnica.“

Dievčina pootvorila unavené oči a usmiala sa na pána.

„Nerobte si starosti, pane. Pomohli ste ako sa dalo. Nič vám nevyčítam.“

Potom otočila hlavu na radcu, ktorého práve hajdúsi zväzovali a tvár jej stvrdla.

„Za to, že si nevážite života ostatných ľudí, ktorí sa vás snažia zachrániť a slúžiť vám, za to nech ste prekliaty vy aj celé vaše pokolenie. Aby ste zišli s tohto sveta ešte hroznejšou smrťou, ako ste dopriali mne! Stretneme sa v pekle, pán radca!“

S posledným pohľadom, upretým na hradného pána, zavrela oči a dodýchala.

Prešlo mnoho rokov. Z hradu ostali už len ruiny a príbeh krásnej čarodejnice už rozprávali len prastarí rodičia vnúčatám. Magdin dom dávno rozpadol. Ale nový na jeho mieste nikdy nevyrástol. Ľudia toto miesto akosi podvedome obchádzali. Na jeho mieste rástol len starý orech, ktorý tiež vyzeral, že sa každú chvíľu schýli k večnému odpočinku.

Až sa tam raz zatúlala Magdaléna. Dievča práve skončilo vysokú školu a chcelo si vyvetrať hlavu v prírode. Už z diaľky zazrela starý košatý, na jednej strane vysušený strom. Čosi ju k tomu miestu ťahalo už od detstva, ale nikdy nemala odvahu sa k nemu priblížiť. Teraz sa však vybrala priamo k nemu.

Cesta bola zarastená vysokou trávou. Bolo vidieť, že tade nikto neprešiel už veľmi dávno. S ruksakom na chrbte sa predierala až na miesto, kde stával Magdin dom. Zastala a zvedavo sa obzerala. Uvedomila si, že tu nepočuť ani len spev vtákov. Bolo tu úplné ticho. Až ohlušujúce.

„Toto by bolo miesto pre mňa.“ - pomyslela si.

Vždy túžila po kludnom pokojnom mieste. Nenávidela mestský hurhaj a zhon. Radšej mala samotu. Dokonca ju už od detstva prezývali „Čudáčka“ alebo „Čarodejnica“.

Tvrдили o nej, že má uhrančivý pohľad a podobá sa vraj na tú čarodejnicu z povesti.

„Ktovie, možno som jej potomok.“ - smiala sa.

Nikdy sa tým nejako nezaoberala, ale keď jej to opakovali, nedalo jej a začala loviť v historických kronikách. Prečítala si Magdin smutný príbeh. Aj si poplakala nad tou nespravodlivosťou. Strašný svet, ktorý odsúdi dievča len preto, že je šikovnejšia a krajšia ako ostatné.

A teraz, keď stála na mieste kde kedysi bývala, mala pocit, akoby sa jej pred očami ten príbeh premietal. Odrazu sa ocitla v malom domci, kde v kozube blčal oheň. Rozhliadala sa vôkol a zbadala stôl, na ktorom boli všelijaké misky a banky s nejakými tekutinami a masťami. Z povaly viseli bylinky a celá miestnosť voňala zvláštnou tajomnou vôňou. Odrazu do dverí vstúpilo mladé dievča. Plavé, jemne kučeravé vlasy jej siahali do pásu, oblečená v dedinskom jednoduchom šate. Otrhané oblečenie jej však nič z krásy neubralo. Práve naopak. Tá jednoduchosť jej pristala. V náručí si niesla drevo na oheň. Zložila ho a premiešala niečo v kotlíku nad pahrebou. Zrazu do dverí vošiel kňaz. Nepočula čo vrazil, ale muselo to byť niečo nepríjemné, lebo dievčina vyzerala vyľakane. Kňaz sa len uškrnul a priložením prstov ku širokému klobúku sa porúčal z chalupy. Dievča sa len tackavo zvalilo na stoličku.